Ч. 121 Четвер 1 (14) червня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З польского Кола. — Полуднево-африканьска війна).

Від суботи рана не говорять віденьскі політики о нічім иншім, як лиш о несподіванім закритю ради державної і о тім, що може принести найблизша будучність. Спершу говорено загально, що по закритю прийде небавом до розвязаня палати і до розписаня нових виборів; однако від передвчера удержує ся певна вість, що правительство буде ще пробовати двох річий: довести до порозуміня між Чехами і Німцями і до утвореня нової парляментарної більшости, в котрій би і Німці мали участь, більшу як доси. Чехи радують ся з закритя парляменту і виставляють его як свою побіду. Їх часописи баламутять своїх читателів таким окликом: Ми показали, що инша обструкция так само сильна як німецка, отже тепер годім ся з Німцями. При тім мають Чехи на думці, що їх угода з Німцями буде звернена головно против Поляків.

Коло польске відбуло як звістно в неділю засіданє, на котрім ухвалено такі внесеня: 1) Коло польске пбручає своїй парляментарній комісиї упімнути ся о виплату квот призначених буджетом з послідних літ і з сего року для нашого краю і припильнувати аби правительство виконало такі соймові ухвали, котрі лежать в крузї его діланя; 2) аби правительство увело в житє проектований закон о розділї контингенту спіритусу і 3) постарати ся щоби міністер скарбу висаигнував потрібні суми призначені на обсаду нових судових посад в Галичинї.

Ґенерал Френч старав ся відтяти Бурів, котрі уступають в сторону Ліденбурґа але то ему не повело ся. Перед Ліденбурґом Бури наміряють опкрати ся Анґлійцям в Махадорі. В тій місцевости пробуває також президент Крігер. Льондоньскі дневники доносять, що через портуґальску територию ідуть безпереривно і без найменшої перешкоди величезні засоби провіянту до Ліденбурґа. Підїздова війна вже розпочала ся. Як і коли она скінчить ся, не можна предвидїти. На всякий случай більший клопіт має з нею побідитель, котрий небагато має до страченя. В хвили, коли головна анґлійска кватира знаходить ся в Преториї, явив ся за плечима Робертса відділ Бурів, зложений в силї 3000 людий з 6 арматами і знищие телеґрафічну лінію під Родевалем в віддаленю о кільканайцять анґлійских миль від Кронштаду. Бури мали також знищити зелізницю між стациями Амеріка а Родевалем. В той спосіб головні анґлійскі сили стратили одиноке зелізничє сполученє з Оранією, взглядно з еї столицею Блюмфонтеном. Урядово доносять під датою 7 с. м., що коло Родевалю відбула ся битва. Анґлійцям убито 17 людий з двома офіцирами а 76 людий з 5 офіцирами ранено. Решти баталіону полонено. Ґенерал Метуен також бив ся з Бурами на полудне від Гайльброну в північній Оранії, лиш не знати з яким щастєм. Ґенерал Келі-Кені доніс, що Метуен покинув Ліндлєй (коло Кронштаду) дня 5 с. м., лишивши там полковника Паджета, аби держав місто. Полковник Крос рушив наперед против передних сторожей Бурів. На північ від Кронштаду получене перерване. Полуднево-західний округ забезпечений. В однім полку, котрий оногди бив ся з Бурами, більша часть вояків є тяжко ранена; з одного баталїону утїкло всего шість вояків. — Сей сьмілий напад Бурів на плечі армії Робертса доказує, що они зібрали ся в значнійшім числї в північно-всхідній Оранії. Тепер будемо мати дві армії Бурів: одну, під командою Боти, в горах Ліденбурґа, а другу — здаєть ся під командою Олівера — в Оранії. Як в горах Трансвалю, так і в гірских приходах натальско-ораньскої границї може витворити ся нове огнище опору против Анґлії.

Новинки.

Львів дня 13-го червня 1900.

— **Перші матуристки.** В Кракові відбув ся минувшого тиждня перший іспит зрілости в тамошній приватній жіночій гімназиї, заснованій тому чотири роки. Вислїд іспиту такий: Сьвідоцтво зрілости одержали: Баранецка Софія (з відзн.), Березницка Олена, Гольдфінгерівна Гізеля, Гопцасівна Йосифа, Горовіцівна Наталія, Кавецка Ельвіра, Медуска Анна (з відзн.), Опольска Каролина (з відзн.), Паніска Ольга (з відзн.), Радваньска

---

69)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Вже свитало, коли Барт'я, Дарій і Теопомп вийшли з дому Родописи [1]). Один благородний Еллин, Сільосон, брат Полікратеса, котрого тиран вигнав з вітчини, був разом з ними і вертав тепер в їх товаристві до Навкратіс. де мешкав вже від кількох літ.

Той чоловік, котрого брат, що правда, вигнав, але все-таки присилав ему досить гроший, вів в Навкратісї найсьвітлїйший дім і славний був як із своєї розтратної гостинности, так і з своєї сили та вручности. Крім того відзначав ся Сільосон красою і пишнотою своєї одежі. — Всі паничі в Навкратісї уважали собі за честь наслїдувати крій і спосіб складаня у фалди его одежі. Будучи невазвисимим і не маючи що робити, перебував він густо-часто вечерами в домі Родописи, котра зачисляла его до найлїпших своїх приятелїв а навіть подїлила ся з ним тайною своєї внучки.

Того вечера постановлено, що весїлє має ся відбути за чотири днї тихо і потайком. Барт'я спожив вже був пігвове яблоко разом з своєю милою, котра того самого дня приносила жертви Зевсови, Гері і другим богам покровителям супружества [2]), і тою церемонією заручив ся з нею формально. Сільосон взяв тепер на себе постарати ся о сьпіваків Гіменея [3]), та о тих, що мали нести смолоскипи. Весїльний пир [4]) мав відбути ся в домі Теопомпа, яко в домі молодого. Дорогоцінні дарунки для молодої від королївского сина були вже віддані старушцї, а Барт'я зрік ся був значної спадщини своєї нареченої по еї батькови і переписав на Родопису.

Сільосон відвів приятелїв аж до дому Теопомпа, і вже хотїв попрашати ся з ними, коли серед нічної тишини на улицях почули ся голосні крики і незадовго по тім надійшла египетска нічна патруля, що вела якогось чоловіка звязаного до вязниці. Арештований, видко, сердив ся дуже, і лютив ся тим більше, чим менше нічна патруля зважала на его проклони і відгрожуваня, викрикувані калїченою грецкою мовою і якоюсь ще иншою, вовсїм їй незрозумілою мовою.

Ледви що Барт'я і Дарій зачули голос арештованого, як вже й побігли до него, та пізнали, що то Зопірос.

Сільосон і Теопомп задержали зараз патрулю і спитали еї команданта, що такого арештований зробив. Урядник, котрий, як і кожда дитина в Навкратісї, знав Мілезийця і Полікратесового брата, поклонив ся перед ними і розповів, що той чужий молодець допустив ся убийства.

Теопомп взяв тогди сотника на бік і став ему обіцювати великі гроші, як би він арештованого пустив на волю, але неподатливий Єгиптянин зробив лиш тілько, що позволив ему поговорити з своїм гостем.

---

1) Задля великої спеки в день відбували ся всілякі приватні забави і сходини в Єгипті по найбільшій части нічною порою.

2) Діодор каже, що весїльні жертви приношено лиш Зевсови і Гері. Плютарх знов розповідає, що сольоньский закон наказував молодій парі в Атинах їсти перед весїлєм пігвове яблоко, котре для залюблених мало ще й инше значінє. Пігвове яблоко було присьвячене богини Венері, бо то его мав свого часу Парис їй подати. Оно було длятого знаком щастя, вірної любови і плідности. У Греків був звичай так само як і у нас, що молоді заручували ся, і з тої причини називали ся молодятами.

3) Гимен або Гименей був божком супружества і весїля, длятого весїльні піснї називали ся також гіменеями.

4) Де іменно відбував ся весїльний пир, чи в домі молодого, чи молодої, годі докладно означити, бо суть слїди, що бувало і так і так. Длятого, що в сім случаю молодий не мав свого дому, то автор повісти не представив докладно обряду весїльного; іменно відїзда молодої на возї в супроводї хору до дому свого будучого мужа. При сїй нагоді сьпівав хор вовозу пісню. Попереду походу ішли служниці з запаленими смолоскипами.

Мария, Рошкевичівна Софія, Сьвідерска Авеля, Шарловска Мария (з відзн.), Татарівна Стефанія (з відзн.), Трушковска Романа і Віснєвска Олена; від іспиту відступила 1; поправку одержало 4. — Роздане сьвідоцтв відбуло ся дуже торжественно. Радник др. Герман виголосив довшу бесіду до абітурієнток, а у відповідь єму промовляла абітурієнтка Віснєвска.

— **З над Черемоша** пишуть: Наш Владика станиславівский закінчив візитацию на Буковині дня 3 с. м. Хто знає, як розкинені руско кат. парохії на Буковині, той пійме, що і для звичайного туриста, звидіти в тім часі ті парохії, є труд надсильний, а щож доперва подумати о труді Архиєрея, котрий кромі сповненя в таких случаях звичайних конечностий, держить при кождім посіщеню денно по кілька цілo- і більше-годинних проповідий. Щоби дати малий доказ надзвичайних трудів Архиєрея, наведу слідуюче: З Путилова виїхав Архиєрей дня 1-го с. м. о годині 8 ій рано до Вижниці 42 клм. віддаленої, гірскої дороги. По привитаню в Вижници вирушив по малім відпочинку зараз на посьвящене каплиці до Кощелівки понад 50 клм. від Вижниці віддаленої і прибув там о годині 11-ій в ночи. Зауважити ще треба, що більша половина тої дороги мусить відбувати ся на кони — вертепами та горбами в гору. По посьвященю каплиці та по посіщеню прилученої Майдан, вернув до Вижниці 2 го с. м. понад вечір, де 3-го с. м. відбув канонічну візитацию. З Вижниці переїхав Архиєрей в косівский деканат, де в домі о. крил. Лісевича пробув до 9 го с. м. — ніби то випочиваючи. Випочинок був такий, що Архиєрей від рана до вечера працював над полагодженем біжучих справ диєцезальних. В косівскім деканаті відбуде ся візитация парохій в такім порядку: дня 10-го червня Старо-Кути, 11-го Кути (місто), 12-го Тюдів, 13-го Рожен великий, 14-го Ростоки, 15-го Білоберезка, 16-го Берзінкова, 17-го Довгополе, 18-го Ферескуля, 19 го Красноїля, 20 го Ясенів горішний, 21-го Криворівня, 22 го Яворів, 23-го Річка; а звідси поїде Архиєрей через Косів і Заболотів (зелізницею) до Станиславова.

— **Огні.** Про огонь в Залісцях коло Ходорова пов. бібрецкого доносить нам ще, що огонь вибухнув в стайни у війта Николи Дубовского і що згоріло 45 будинків а шкода виносить 20.000 зр. З погорівших лиш трох господарів не було асекурованих; прочі були асекуровані в „Дністрі“. — З Тернополя доносять, що в селах Довжанка і Янівка положених побіч себе вибухнув вчера грізний пожар. На поміч поспішила тернопільска сторожа пожарна. — В Гапсівцях, пов. станіславівского, вибухнув дня 3-го с. м. о 1-ій годині в ночи огонь в спільній хаті Онуфрія і Дмитра Шиндаків та Остапа Черепахи. Скора поміч громадян не дала розширити ся огневи. Шкода виносить 940 К., а була обезпечена на 540 К. — Дня 5 с. м. по полудни вибухнув огонь в Клещевій пов. рогатиньского в шопі Мейлеха Марка, в наслідок чого згоріло 11 загород селяньских. Загальна шкода 20.042 К. Будинки були обезпечені лиш на 5940 К. При гашеню двоє людий сильно попекло ся.— Дня 6 с. м около 3 год. пополудни вибухнув огонь в шопі Василя Литвина в Сільци повіта станіславівского, котрий при сильнім вітрі знищив доми, будинки господарскі і добуток 17 господарів. Шкода доходить до 15.500 К,, котра лиш в части була обезпечена. Сторожа пожарна з Маріямполя і Єзуполя та поміч ратункова надіслана ґр. Дідушицким з Єзуполя зльокалізувала пожар. Причина огню доси не звістна.

— **Нещастє туристів.** З Градця доносять, що підчас Зелених сьвят вибрала ся родина Бакамс з Відня. на вершок Гохшваб-у. Батько, мати і дві доньки в віці 19 і 16 літ, з провідником дійшли були вже до сніжної полоси, аж нараз пані Бакамс посунула ся на замерзлім снігу і упала 200 метрів на долину, перевертаючи ся кілька разів по скалистім терені. Молодша донька зімліла на вид нещастя матери і покотила ся за нею у глубину. Потовчені женщини знесено до села Зевізен і там окружено лікарскою опікою. Мати дізнала тяжкого потрясеня мозку і ледве по добі прийшла трохи до притомности; донька не має жадних внутрішних ушкоджень.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і виховане.

Ради господарскі.

☛ Учіть ся їсти! — а длячого? — то прочитайте собі в низу.

— Харч то здоровлє, а здоровлє то найбільше богатство. — То правда подумаєте собі, але може й спитаєте: Чого ти чоловіче береш ся учити нас їсти? Не досить вже учать нас господарити, як би ми того не уміли, то ще ось знайшов ся якийсь, що хоче нас учити їсти! Дай нам лиш що, а ми тобі небоже покажемо, що уміємо їсти! — Може було би трохи й правди в тих словах. Але то, бачите, не в тім річ, щоби учити когось як він має напихати живіт, бо се кождий потрафить і без науки; таж і маленька дитина, що зловить, то пхає в рот. Нам ходить о то, щоби показати, як має чоловік їсти, щоби то вийшло єму на здоровлє. А чи гадаєте, що то кождий уміє так їсти? Вам здає ся, що так, а ми скажемо що ні. Ледви чи який сотий уміє так їсти як потреба, і то не лиш між простими людьми, але навіть і межи т. зв. інтеліґенцию, людьми, котрі де чого вже лизнули і котрим здає ся, що они вже щось висшого і ліпшого від других. Як просту бабу на селі, так нераз і паню в місті можна побачити, що она обвяже собі голову хусткою — баба приложить ще й капустянного листя або покраяних бараболь а пані лиш змочить хустку у воді з оцтом — та одна і друга жалує ся, що еї голова болить; баба каже, що еї хтось наврочив а пані, що то від протягу або нервовий біль. Але ані одній ані другій і на гадку не прийде, що причина того болю ані уроки, ані протяги, ані якийсь розстрій нервовий а просто лиш хиба в їді, в страві, нестравність, котра зараз дає ся пізнати болем голови. Та не лиш біль голови але й богато иньших недуг походить не лиш від самих не добрих страв але й від злого способу їдженя. По містах найбільше людий хорує на катари жолудкові та жалують ся на реставрациї. Не кажемо, щоби у всіх реставрациях да-

---

Коли приятелі приступили до Зопіроса, попросили его, щоби він їм борзенько розповів, що стало ся, і довідали ся, що легкодушний молодець, скоро змеркло ся пішов до дівчат, що продавали цьвіти і побув у Стефаніони аж майже до самого рана а відтак вийшов на улицю. Ледви що замкнув двері за собою, як его зачепило кількох молодих людий, що очевидно були підсіли на него. Один з них, що називав себе нареченим, Стефаніони, завів був вже з рана сварку з ним. Ледащиця відогнала була влізливого від своїх цьвітів та ще й подякувала Зопіросови, коли той загрозив єму, що его набє. Коли Ахеменіда напали, він добув меча і відогнав напастників, що були узброєні лиш палицями, але мав то нещастє, що заздрістного, котрий нагально напав на него, зранив так тяжко, що той аж повалив ся на землю. Тимчасом надійшла була нічна патруля і хотіла арештувати Зопіроса, котрого жертва заводила і кричала „убийники і розбишаки“; але єму не хотіло ся так легким способом позбувати ся своеі свободи. Небезпечність, в яку попав ся, додала єму ще більше злости і розлючений Перз кинув ся з мечем на посіпахів та перебив ся через них, коли тимчасом надійшла друга патруля та взяла ся до него спільно з першою. Він взяв ся знову до меча і розрубав голову якомусь Єгиптиянинови. Другим ударом зранив якогось вояка в руку; коли же замахнув ся третий раз, почув нараз зашморок на шиї, котрий стягав ся чим раз сильнійше. Стратив борзо память і не міг віддихати. Коли знов прийшов до себе, був вже звязаний і мусів мимо паспорта та мимо того, що покликував ся на Теопомпа, іти з посіпахами.

Коли скінчив розповідати, дав Мілезиєць спізнати молодцеви своє невдоволене і сказав, що его охота до бійки не впору може потягнути за собою як найсумнійші наслідки. Відтак звернув ся він ще раз до сотника, та просив его, щоби він приняв его поруку за арештованого; але той не хотів приняти ніякого посередництва і сказав, що він сам мусів би наложити головою, як би зглянув ся на убийника; таж в Єгипті єсть закон, котрий грозить карою смерти тому, хто би затаював убийство [5]). Він мусить — так казав сотник — відставити злочинця зараз до Саіс і віддати его там номархови, щоби его укарав. — Він, — такий був конець розмови — забив Єгиптиянина і длятого мусить судити его висший суд египетский. В кождім иншім случаю готов я тобі до услуг.

Підчас тої розмови говорив Зопірос з приятелями і просив їх, щоби ним не журили ся. — Присягаю ся вам на Митру! — сказав він, коли Барт'я обіцював ся єму що дасть ся пізнати, щоби лиш ратувати свого приятеля — що не надумуючись пробю ся мечем, коли ви задля мене віддасте ся в руки тим псам египетским. Вже в цілім місті розійшла ся чутка, що заносить ся на війну. Скоро Псамтік довідеє ся, які дорогі птиці попали ся в его сітку, то не буде довго надумувати ся лиш стягне стінку, щоби задержати Вас на закладників. Аврамазда нехай наділить вас своєю благодатию, благословенем і чистотою! Бувайте здорові, приятелі і згадайте часом веселого Зопіроса, котрий жив для борби і любови та й готов за любов і борбу померти!

Тимчасом сотник станув знов попереду свого відділу і дав своїм людем знак, щоби ішли за ним.

За кілька хвиль опісля щез Зопірос своїм приятелям з очий.

ГЛАВА ПЯТА.

Після египетского закона мусів бути Зопірос засуджений на смерть.

Скоро приятелі о тім довідали ся, постановили рішучо поїхати зараз до Саіс і старати ся там підступом увільнити увязненого. Сільосон, що знав ся добре в столици і умів по египетски говорити, обіцяв ся їм добровільно помагати.

Зафарбувавши собі волосє і брови та убравши ся в повстяні капелюхи з широкими крисами [6]) і просте еллиньске одінє, яке позичили собі від Теопомпа, станули Барт'я і Дарій перебрані так, що й приятелі би їх не пізнали, вже в годину по арештованю Зопіроса разом з Сільосоном що був убраний по богатски, над Нілем, сіли тут на лодку якогось знакомого чоловіка

---

[5]) З образів на памятниках і з папірусів знає ся досить докладно, які були кари в Єгипті. Того, хто затаював убийство, били буками і не давали три дні їсти і пити. На многих памятниках видко, що наставники держать в руці бук. Засудженого на таку кару клали лицем до землї і били зверха по цілім тілї. По грецки називало ся то „мастиґувати“ — [illegible] (Мимо волї нагадує ся тут наше слово „мастиґа“, котре безпечно єсть грецкого походженя, хоч має нинї зовсїм инше значінє, а то — смаровило або масть). В папірусї Аббота (в Льондонї) розказує ся, що каменярів, котрих посуджувано о то, що рабували гроби, бито буками не лиш по підошвах але й по руках. Засуджених на кару смерти або вішали, або вбивали на палї або відрубували їм голови. Привязувано також на позорище до стовпів, а чоловік привязаний до стовпа єсть навіть знаком в гієрогліфічнім письмі.

[6]) Повстяних капелюхів, званих „петасос“, уживали насамперед Греки а відтак і Римляни, щоби забезпечувати ся від спеки сонця, і певна річ, що їх уживали також і Еллини в Єгипті, де сонце особливо припікає. Таких капелюхів уживано також і в подорожи. На деяких старинних різьбах, які знаходять ся тепер в британскім музею в Льондонї, видко навіть їздців в таких капелюхах.

вали добре їсти, але все-таки не один сам собі винен: наїсть ся чогось товстого і горячого та зараз на то напє ся студеного пива з леду а відтак ловить ся за живіт та нарікає на реставрацию. Подібно діє ся й на селі: хтось наїсть якихсь зеленух або старого сала, напє ся води з болота а відтак хоруе. Виходить з того що треба учити ся їсти, а щоби научити ся, треба знати, що можна їсти а що нї, що шкідливе а що не шкідливе, кілько чоловік чого потребує а кілько може і повинен їсти і т. д. Як би ми хотїли тут розповісти, як повинен чоловік живити ся, мусїли би хиба зараз писати цїлу книгу; то годі і длятого постановили ми звернути тут увагу лиш на кілька обставин, на котрі у нас дуже мало зважають навіть ті що можуть. Передовсїм треба їсти мало а доброго; але то не значить, щоби щось було добре для язика лиш для цїлого тїла Наші люди розпихають ся малопоживними стравами і очевидно потребують богато їсти, а то не виходить їм на здоровлє. Не жалувати собі мяса і бодай раз на тиждень єго їсти. Прибагати собі страви, але добре їх і смачно приправити (не курку в молоцї). Жінки повинні учити ся добре варити, їсти і печи, а мужчини котрі хотять женити ся, повинні уважати на то, щоби їх наречені то уміли; то не буде ґаздиня, котра не уміє зварити і спечи. Теперішний спосіб живленя ся треба поволи зміняти і привикати до лїпшого, до розумнїйшого. Наконець треба й на то памятати, щоби при їдї уживати вилок і ножів а не пальців, хоч би лиш длятого, що з нечистих пальців може зі стравою дістати ся в чоловіка щось нездорового. О тім як живити ся і як їсти можна би богато говорити а кождий хто лиш трошки о тім подумає глубше, признасть нам, що того треба учити ся.

— **Мертву кістку у коний** лїчить ся в той спосіб, що коли она зачинає робити ся, розтирає ся єї сильно і масує ся оливою. Щоби она не робила ся дальше, треба взяти мідяну плитку н. пр. давні мідяні 4 кр. або розплескати оловяну кулю, зашити в платок, пришити з двох боків тасемки та покласти ту плитку на мертву кістку і привязати міцно. Инше средство єсть таке: Мастити мертву кістку що дня мішаниною з 30 ґр. ґліцерини і 1 ґр. бензового квасу. (Треба казати зробити собі в аптицї).

Кліщі у овець то комахи дуже докучливі а трудно їх вигубити. Найборше можна їх ще тогди нищити, кола стриже ся вівцї. Коли не робити нічого, то они кидають старі вівцї бо їм там в короткій вовні не вигідно, і переносять ся на ярки. Щоби же кліщі вигубити, то найлїпше купати вівцї у варі з тютюну, котрий можна або купити, або остаточно зробити собі самому з простого дешевого тютюну. Коли же вівцї купає ся, то треба уважати на то, щоби очий, ух і писка не замочити. Кажуть також, що на вигублеиє кліщів у овець дуже добрий вар з листя волоского оріха. Ще й то треба додати, що сьвіжий кіньский гній розкинений по вівчарни має проганяти кліщі.

Всячина господарска.

— **Цьвіт з т. зв. кіньских каштанів** має бути добрий на гостець (ревматизм). Ми то вичитали в одній нїмецкій ґазетї, а хоч в то не віримо, то все-таки подаємо то тут, бо остаточно хто схоче, може спробовати а переконає ся. Зриває ся цьвіт, коли ледви що розцвив ся, крає ся на кусні дає ся до бутлї і наливає ся міцним спіритусом (90 степенів) та ставить ся на 2 до 3 недїлї на вікно на сонце, а відтак зливає ся до окремої фляшки і уживає ся до мащеня від ревматизму.

Лїтература господарска.

Хто хоче займати ся годівлею кріликів, а знає нїмецку мову, нехай купить собі дешеву книжочку під заголовком Rationelle Kaninchenzucht v. J. Bloch, цїна 60 сот. Авторови ходить головно о то, щоби він тою книжочкою подав господарям спосіб, як прийти до „дешевого мяса" і мати бічний заробок.

Переписка господарска.

Гр. Цим Біл. зол.: Лише що недавно тому писали ми в „Радах господарских", як обходити ся з копитами у коний. Мастити именно часто не добре. Що найбільше, можете мастити білою вазеліною (за 5 або 10 кр. дістанете в аптицї або в якім склепі спору коробку). Вазеліни не треба богато брати, трошечки і зверха порозтирати по копитї. Коли ріг пукає і кривить ся, то треба подивити ся, чи не можна би его попідтинати, але так, щоби зарівнати всї поколені місця. Найважнїйша річ, щоби копито удержувати чисто і щоби кінь босо ходив. Копито чистить ся вискробуванєм нечистоти на підошві і в ямках стрілок та обмиває ся студеною водою. Найлїпше привів би копита до порядку або ветеринар, або бодай такий коваль, що на курсї ветеринарийнім учив ся кувати коні.

Ант. Мор.: Луку треба косити, коли більша часть трави на ній зачинає цвисти. Сїно буде тогди смачне і поживне.

Господиня: Щоби огірки не були гіркі, треба їх прислонювати листєм від сонця, а також попідкладати ріща, щоби не лежали на земли. Причиною того, що огірки бувають дуже гіркі єсть вохка і холодна земля, за сьвіжий гній а найбільше здаєсь причиняє ся до того спека сонця.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 12-ого червня: Пшениця 7·60 до 7·75 Кор., жито 6·10 до 6·30; овес 5·75 до 6·—; ячмінь пашний 5·50 до 5·75; ячмінь броварний 6·— до 6·50; горох до вареня 7·50 до 15·—; вика 7·50 до 8·—; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·50 до 5·75; гречка 8·50 до 9·50; конюшина червона —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза нова 6·40 до 6·70; хміль —·— до —·—; ріпак новий —·— до —·—. Все за 50 кільо loco Львів.

— **Цїна рогатої худоби** на віденьскім торзї. На торг 11-го червня пригнано рогатої худоби призначеної на заріз 5583 штук, між тим з Галичини 1127, з Буковини 85 штук. — Торг спокійний. Галицкі в о л и плачено: пріма 64 до 70 К.; секунда 56 до 63 К.; терция 48 до 55 К., вимково плачено по — до — К. — Підтучені бугаї і корови плачено по 40 до 69 К.; — худий товар по 44 до 54 К. за метричний сотнар живої ваги.

та поплили до Саіс. Їх повезли невільники того їх знакомого, а що вітер був догідний, то заким ще сонце стануло в полудне, приїхали они до столицї, котра як би остров виставала з води розлитої по полях.

В подальшій стороні міста вийшли они на беріг і зайшли насамперед на передмістє ремісників, котрі мимо того що то було в полудне і сонце дуже припікало, пильно занятї були роботою.

На отвертім подвірю якоїсь пекарнї видко було, як челядники місили тїсто з грубшої муки ногами а з питльованої муки руками. З печий виймано хліб в ріжних видах, круглі і подовгасті бохонцї, булки в видї баранчиків, слимаків та серць складано до кошів. Жваві хлопаки брали по три, чотири, ба й по пять кошів на голову та розносили їх по иньших передмістях на продаж [7]). Якийсь різник ріжє перед своєю хатою вола, котрому звязав ноги а єго челядники острили ножі на точилї, щоби розбирати дику козу. Веселї шевцї закликали переходячих до своїх буд, а теслї, кравцї, столярі і ткачі мали повно роботи.

Жінки ремісників, ведучи за руки голі дїти, виходили з хат та ішли до міста на купно, а кількох вояків підходило як раз до тих, що на улици продавали вино і пиво [8]).

Наші приятелї мало що з того всего видїли і мовчки ішли за Сільсоном, котрий коли переходили попри варту еллиньских жовнїрів, попросив їх, щоби на него підождали.

Самієць знав случайно таксіарха, що робив службу і звідав ся у него, чи не чув він про якогось убийника, котрого в Навкратіс мабуть привезли до Саіс.

— Авжеж! — сказав на то Еллин — може пів години тому як приїхав. За поясом у него знайдено набиту мошонку і єго уважають за перского шпигуна. Таже чей знаєш, що Камбізес зброїть ся против Єгипту.

— Не може бути!

— Річ певна! Арабскі купцї, котрих каравана прибула вчера до Пелюзіюм, привезли ту вість.

— А она буде так само неоправдана як то підозріне на Лідийця. Я єго знаю дуже добре і жаль менї молодця. Він з дуже богатої родини з Сардеса, але втік, бо боїть всемогучого ворога перского сатрапа Ороетеса, з котрим посварив ся. Розкажу тобі цїлу історию коли завтра прийдеш до мене. Розуміє ся, що будеш кілька днів моїм гослем. Мій брат прислав менї з Самос винка, що ти такого ще не пив. Того божого напитку дав би я лиш такому смакунови як ти.

(Дальше буде).

---

[7]) На памятниках видко наглядно цїле житє ремісників в стародавнїм Єгиптї; особливо докладно видко то в мастабах коло Саккари і в гробах викованих в скалах коло Бенігассан.

[8]) Єгипетского пива званого „дзут", по грецки зитос (ζῦθος) уживано над Нілем дуже богато яко напиток і лїк. В папірусї Еберса знаходить ся оно в многих рецептах. Пиво робити мав научити Єгиптиян сам бог Озіріс і єго роблено з ячмінного солоду. Найлїпше пиво вираблено в містї Пелюзіюм. Бровар в Єгиптї називано „чистим домом". В староегипетских письмах єсть згадка про солодке (молоде) і темне пиво. На містї продавано пиво в тиквах (динях подібних до фляшок з довгими шийками).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Берлин 13 червня. Парлямент приймив вчера в третім читаню і в поіменнім голосованю закон о фльотї більшостию 201 против 103 голосів.

Льондон 13 червня. Льондоньскі часописи доносять з Тієнтсїну, що там розійшла ся поголоска, немов би 4000 Росиян висїло на берег коло Пель-Таіго і їде на Пекін.

Мазеру 13 червня. Один з бурских дезертирів доносить, що в окрузї Бетлєгем в північно-всхідній Оранїї стоїть 7000 Бурів. Минувшого тижня був між ними в таборі президент Штайн.

Капштадт 13 червня. Льорд Робертс доносить, що Бури пустили на волю 150 полонених офіцирів і 3500 вояків. 200 полонених лежить в шпиталях, а 900 перевели Бури в инші місцевости.

Льондон 13 червня. Ґен. Келлї-Кенні доносить з Блюмфонтена, що від дня 7 с. м. нема ніяких вістий від ґен. Метуена.

За редакцию відповідає: Адам Кряховецкий

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-їм році істнованя буде виходити під тим самим як доси літературским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їй інформациї з проявів дійстного житя, вибирати вноміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белєтристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Марії Родзєвичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Условя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою:	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).